

Kollektivtrafiken, en bransch där vett och förstånd gjort undantag?

Kritik och debatt brukar leda till att sansade personer i politiken samt departementen åtgärdar missförhållanden. När det gäller kollektivtrafiken tycks varje form av vett lämnat samtliga inblandade.

Svensk Trafikpolitik lämnade verkligheten när Claes Norrbom lyckades manipulera moderat Kommunikationsministern **Thuvesson** i början av åttiotalet med att inrätta länsbolagen. Att så få begriper detta systemfel torde vara unikt, det är lätt att ha synpunkter på kollektivtrafiken så länge det betalas med skattebetalarnas pengar, men när dessa inte räcker till längre? Eftersom hela den svenska kollektivtrafiken redan kostar mer än försvaret, barnbidragen och äldrevårdens totala kostnader.

Det var med länsbolagsreformen som trafikpolitiken sakta och säkert började sin färd mot ett ekonomiskt total haveri.

Helt enkelt för att systemet är ett ekonomiskt monster som sväller för vart år och föder långt mer än 15 000 administratörer, forskare, tryckare, konsulter i alla led som inte behövs. Att ställa dumma frågor till Ulrica Mässing eller att Rosengren inte gjorde något åt systemfelet är av samma skäl som Ulrica då som nu inte kommer att verka för någon förändring.

Varför?

Därför att det saknas alternativ! Alternativ som Bussbranschen själv har ansvaret för att komma fram med.

Den första åtgärd är att visa det orimliga med länsbolagen i ett samhälle där friheten och marknadsekonomin skall vara ledstjärnan.

Skall man sanera, och kollektivbranschen har ett akut kollektivt saneringsbehov, måste man börja i roten av det onda. Och roten till allt ont är just länsbolagsreformen som stryper all innovation och utveckling, samtidigt som den kräver mer pengar för mindre trafik vartefter år. Det minskas med trafik där den behövs som mest medan kollektivisterna dränera systemet för egen räkning och reser, dinera samt har mängder av möten, för vaddå? Vem ställer krav?

SJ och förlusterna är inte unika, det är systemfelet som är unikt för ett land som annars hävdar för omvärlden vara demokratins främste riddare.

Synd bara att detta inte gäller den egna befolkningen.